

Podoknica.

Zamrzli mesečni žarki
vise po ledenem zraku.
Vse tiho. Le moja stopinja
zveni po uličnem tlaku.

Ej, tu sem došel pred hišo,
ki v njej sem bival pred leti.
Kako li se okno moje
od lune bliska in sveti! —

Zgenilo se nekaj je v meni,
to pesem je mehko-sanjava:
„Oj ti, ki mi bivaš tukaj,
ti bodi mi stokrat zdrava!

Kako si lepa in jasna,
kako se milo nasmihaš,
kako le radost brezskrbno,
življenje blaženo dihaš!

In vem, da me ljubiš . . . ljubiš,
da z mano se šališ rada,
ti dete iz solnca rojeno,
ti utelešena nada!

Vsa duša mi sili k tebi,
ko sanjaš prelepe sanje!
Glasovi naj moje pesmi
pod oknom zvene ti vanje!“ . . .

Tako sem stal pod oknom,
prevzet od mehke bridkosti,
tako sem pel po noči
podoknico svoji — mladosti!

A. Funtek.

